

forelagt igen, havde Regeringen givet den paagældende Paragraf en noget anden Ordlyd, saa at de Ord, der nu staa i Paragraffen, som hidtil kom ind i den. Paragraffen kom da til at lyde saaledes: „I Søer, Aaer, Bække og andre lignende Vande skal som hidtil Retten til at drive Fiskeri alene tilkomme de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms, medmindre der haves anden gyldig Regel, eller nogen ved lovlig Adkomst har erhvervet en særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand.“ Der gives i Motiverne til Lovforslaget ikke nogen særlig Motivering af, hvorfor man har forandret de Ord, der tidligere stod „det har sit Forblivende ved Lovgivningens hidtil gældende Grundsætninger“ til Ordene „som hidtil“, og man maa derfor gaa ud fra, at Regeringens Tanke har været den samme som under de tidligere Behandlinger, at det fremdeles ikke var Meningen at foretage nogen Forandring i de gældende Retsregler med Hensyn til hvem der havde Ret til at fiske i ferske Vande. I de senere forelagte Lovforslag er den paagældende Paragraf bleven affattet i væsentlig Overensstemmelse med, hvad der den Gang blev foreslaaet fra Regeringens Side. Jeg skal saaledes blot nævne, at i det Lovforslag, som blev forelagt i 1882—83 kom Paragraffen til at lyde saaledes: „I Søer, Aaer, Bække og andre lignende Vande skal som hidtil Retten til at drive Fiskeri alene tilkomme den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms, med mindre der haves anden gyldig Regel eller nogen ved lovlig Adkomst har erhvervet særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand.

Denne Ret maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund, men kun overdrages til Brug paa Aaremaal“.

Jeg slutter af disse Citater og den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal er blevet behandlet, at Tanken og Meningen med Loven og Grunden, hvorfor man i Loven har indsat Ordene „som hidtil“, har været den, at man udtrykkelig har villet sige, at Retsforholdet skal være det samme som hidtil, saa at de gamle Bestemmelser fra Christian V.s Tid vedblivende skulle holdes i Hævd; og at det kun er i ferske Vande, der ere Genstand for fælles eller privat Ejendom, at Lodsejerne have Eneret til at fiske ud for deres Grund indtil Midtstrømslinjen. I det Fiskevand, her er Tale om, nemlig Gudenaen fra Fiskegaarden til Silkeborg, kan der efter min Formening ikke være Tale om, at nogen der har Ejendoms-

ret til Fiskevandet ud for Grunden. Dette Fiskevand maa efter min Formening i Henhold til, hvad jeg her har udtalt, betragtes som et Vand, hvor den almindelige Borger maa have Ret til at fiske. Men, som jeg har nævnt, forstaas og haandhæves Lovens Ord paa en anden Maade, men jeg mener, at der derved er gjort Indgreb i den store Fiskerbefolknings Ret til Erhverv, et Indgreb, som det ikke har været Lovgivningsmagtens Mening at gøre, og som jeg derfor mener, at der nu er Grund til at beskæftige sig med. Nu, da man har med saa stort et Fiskevand at gøre som Gudenaen fra Fiskegaarden til Silkeborg, mener jeg at der kunde være Grund til at slaa fast, hvad der var Lovgivningsmagtens Mening med Hensyn til Fiske retten, saa at man i hvert Fald her vilde sige, at det er den almindelige Befolkning, som har Ret til at drive Fiskeriet. Jeg vilde derfor ønske, at man foruden dette, at den almindelige Fiskerbefolkning faar Lov til at fiske fra Fiskegaarden ud til Havet, tillige vilde slaa fast, at den faar Lov til at fiske paa den øvrige Strækning af Gudenaen. De øvrige Vande kunne jo tages under nærmere Behandling i Udvalget. Jeg er ikke saa nøje kendt med dem alle, at jeg skal udtale mig om dem, men med Hensyn til Gudenaen nærer jeg ingen Tvivl om, at Lodsejerne ingen Ret have haft tidligere til at drive Fiskeri der og derfor heller ikke kunne have Krav paa en saadan Ret nu. Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til nogle andre Bestemmelser i det foreliggende Forslag, og først skal jeg da omtale de strenge Fredningsbestemmelser. Disse Bestemmelser vare i Fjor i Udvalget Genstand for en meget indgaaende Behandling, og de vare jo indsatte i Lovforslaget i Henhold til Udtalelser fra de Videnskabsmænd, som havde bistaet Regeringen ved Affattelsen af Forslaget; og det var naturligvis en meget stor Anstødssten for os, som ønskede Fredningsbestemmelserne indskrænkede, at vi stadigvæk stødte paa Modstand fra disse Videnskabsmænd, idet disse i Parentes bemærket ogsaa forhandlede med Udvalget om denne Sag. Vi bleve da højlig overraskede ved, at der mod Slutningen af Samlingen netop af disse Videnskabsmænd blev sagt: Vi kunne godt opgive alle disse Fredningsbestemmelser med Hensyn til Laksen, saaledes som de staa i Lovforslaget, og flytte dem henholdsvis fra 1ste Oktober til 1ste Februar og 1ste April til August Maaned. De paagældende mente altsaa, at man kunde opnaa ganske det samme